

DZIEŃ MATKI

**W kalendarzu Święto
Matki
z życzeniami śpieszą
działki.**

**Ja Ci mamu dziś w
podzięce
za Twe trudy daję serce
i przepraszam za me
psoty,
za wybryki i kłopoty.**

Początki święta sięgają czasów starożytnych Greków i Rzymian. Kultem otaczano wtedy matki boginie, symbole płodności i urodzaju. W późniejszych czasach cesarstwo rzymskie przyjęło chrześcijaństwo i tym samym zabroniono wyznawania innych bogów. Zwyczaj ten jednak powrócił w siedemnastowiecznej Anglii pod nazwą niedziela u matki, początkowo co roku w 3-4 niedzielę postu odprawiano modły w najbliższej katedrze. Zwykle w niedziele odbywały się one w pobliskich kościołach. Dzień, w którym obchodzono to święto, był wolny od pracy. Do tradycji należało składanie matce podarunków, głównie kwiatów i słodczy, w zamian za otrzymane błogosławieństwo. W Polsce święto to przypada na 26 maja. W tym dniu matki są zwykle obdarowywane laurkami, kwiatami oraz różnego rodzaju prezentami przez własne dzieci, rzadziej inne osoby. To święto ma na celu okazanie matkom szacunku, miłości, podziękowania za trud włożony w wychowanie.

Fontanna Neptuna w Gdańsku

W latach 1606-1615 trwały prace projektowe, rzeźbiarskie i odlewnicze. Projekt figury przedstawiającej Neptuna stworzył architekt i rzeźbiarz Abraham van den Blocke (ur. 1572, zm. 1628). Model figury został wykonany przez Flamanda Piotra Husena, ponieważ van dem Blocke nie poradził sobie z przygotowaniem modelu do odlewu. Rzeźba została odlana w brązie ok. 1615 r.

W miejskiej odlewni w Gdańsku, z użyciem formy ludwisarza Gerda Benninga. Masa figury wynosi 650 kg. Czasza oraz trzon, na której stoi posąg, są również autorstwa Abrahama van den Blocke. Czasza została wykonana z "czarnego kamienia" (belgijskiego czarno-niebieskiego marmuru), trzon z czarnego tufu.

Instalacje wodne zamontował Ottmar von Wettner, nowy układ zasilania wodą opracował Adam Wijbe. Zbiorniki zostały umieszczone na poddaszu Ratusza Głównego Miasta i Dworu Artusa. Początkowo fontanna była czynna tylko w niektóre dni lata. Wynikało to z konieczności każdorazowego napełniania zbiornika na poddaszu, co miało miejsce do drugiej połowy XIX wieku, gdy po założeniu w Gdańsku nowoczesnego wodociągu i kanalizacji podłączono do nich fontannę[3]. Pierwotnie fontanna była kolorowa. Jej uruchomienie nastąpiło dopiero 9 października 1633, z wielu przyczyn: przebudowy Dworu Artusa, problemów ze szczelnością instalacji, wojny trzydziestoletniej i śmierci Abrahama van den Blocke[3]. Fundament wymurował mistrz murarski Reinhold de Clerk, rzeźbiarz Wilhelm Richter zmontował fontannę. Rok później powstała żelazna krata otaczająca basen, również zaprojektowana przez Abrahama van den Blocke. Inauguracja działania fontanny miała miejsce 23 marca 1634. Manierystyczna w swej koncepcji figura rzymskiego boga mórz i oceanów – Neptuna zbudowana jest w oparciu o łamaną linię (nawiązanie do figury serpentynata), przeznaczona jest do oglądania ze wszystkich stron. Wygląd rzeźby wskazuje na to, że autor znał rzeźby antyczne: głowa Neptuna przypomina głowę z posągu konnego Marka Aureliusza, zaś tors jest być może nawiązaniem do Torsu Belwederskiego.[potrzebny przypis] W latach 1757-1761 Jan Karol Stender wykonał nowe fragmenty basenu i trzonu[8], a mistrz kowalski Jakub Barren uzupełnił i odnowił zniszczoną kratę. Fontanna otrzymała wtedy bogato zdobiony styl rokokowy. W 1927 fontannę poddano renowacji. Uszkodzona w czasie II wojny światowej i następnie zdemontowana dla ochrony (wywieziona do Parchowa k. Bytowa), czaszę i podstawę zamurowano ceglami, została odrestaurowana i ponownie uruchomiona 22 lipca 1954[9]. W 1954 odkuto z piaskowca rekonstrukcję rzygaczy i przykryto ołowianą blachą wewnętrzną powierzchnię czaszy. Na stałe uruchomiono fontannę 22 lipca 1957[3]. W kwietniu 1988 r., przy okazji dorocznej konserwacji, na polecenie władz miejskich Gdańska, zakryto posągowi przyrodzenie listkiem figowym[10]. Ostatni remont fontanny, obejmujący kompletną rozbiórkę postumentu i rzeźby Neptuna, ich renowację oraz montaż nowoczesnego systemu uzdatniania wody i atrakcji wodnych z oświetleniem, odbył się od września 2011 do kwietnia 2012[11]. enie okazało się zbyt niskie[3].

Kościół Mariacki w Gdańsku

Kościół zbudowany jest na planie nieregularnego krzyża łacińskiego. Jest trójnawową halą o rozbudowanym i bogatym programie przestrzennym: trójnawowy korpus nawowy i również trójnawowy chór z pozornym ambitem (wyznacza go wyłącznie ołtarz główny, który położony jest o jedno przeszło na zachód od ściany wschodniej).

Wnętrze charakteryzuje się jednolitą wysokością poszczególnych naw. Potężne, ośmioboczne filary dźwigają sklepienia o gęstym i wyszukany układzie żeber, co stanowi jedną z bardziej charakterystycznych cech architektury późnogotyckiej. W nawie głównej i transepcie są to sklepienia sieciowe, w prezbiterium i niektórych kaplicach sklepienia gwiazdiste, w nawach bocznych – sklepienia kryształowe, które są pozbawione żeber. Na szczycie wieży znajduje się taras widokowy, na który wchodzi 409 stopni.

Żuraw w Gdańsku

Żuraw (niem. Krantor) – zabytkowy (wpisany do rejestru zabytków od 18.12.1959) dźwig portowy Gdańska, usadowiony pomiędzy wieżami Bramy Szerokiej nad Motławą. Jest jedną z filii Centralnego Muzeum Morskiego w Gdańsku. Jest to najstarszy zachowany dźwig portowy w Europie.

Brama Szeroka (jedna z tzw. bram wodnych Głównego Miasta) istniała już w 1363, a z 1367 zachowała się łacińska wzmianka o dźwigu caranum. W obecnym kształcie żuraw zbudowano w latach 1442-1444. Służył przede wszystkim jako urządzenie portowe do załadunku towarów (głównie piwa) i balastu na statki, oraz do stawiania ich masztów.

Mechanizmem są dwie pary kół deptakowych o średnicy około sześciu metrów każde. Jako siłę napędową wykorzystywano ludzi stąpających wewnątrz tych bębnow. Urządzenie było w stanie podnieść ciężar dwóch ton na wysokość 27 metrów bądź, po sprzęgnięciu obu par kół, 4t na wysokość 11m. Żuraw został podpalony w 1945, gdy miasto zdobyła Armia Czerwona. Ocalały mury okalające drewnianą konstrukcję. Po II wojnie światowej zrekonstruowano część drewnianą.

Szykuj torty, zastaw stoły,
Bo dziś nastął czas wesoly.
Odkręć muzykę na full gaz,
Taki dzień jest tylko raz!

Międzynarodowy Dzień Dziecka

Dzień ustanowiony w 1954 przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych dla upowszechniania ideałów i celów dotyczących praw dziecka zawartych w Karcie Narodów Zjednoczonych (1945) i obchodzony od 1955 w różne dni roku w różnych krajach członkowskich w Polsce obchodzony jest 1 czerwca.

Konwencja o prawach dziecka – międzynarodowa konwencja przyjęta przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1989 r.

Składa się z preambuły i 54 artykułów. Katalog sformułowano kierując się następującymi zasadami: dobra dziecka, równości (wszystkie dzieci są równe wobec prawa bez względu na pochodzenie, płeć, narodowość, itd.), poszanowania praw i odpowiedzialności obojga rodziców (państwo respektuje autonomię rodziny i ingeruje tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach według określonych procedur), pomocy państwa (państwo zobowiązane jest do podejmowania wszelkich działań ustawodawczo-administracyjnych dla realizacji praw uznanych w konwencji). Konwencja ustanawia status dziecka oparty na następujących założeniach: dziecko jest samodzielnym podmiotem, ale ze względu na swoją niedojrzałość psychiczną i fizyczną wymaga szczególnej opieki i ochrony prawnej, dziecko jako istota ludzka wymaga poszanowania jego tożsamości, godności i prywatności, rodzina jest najlepszym środowiskiem wychowania dziecka, państwo ma wspierać rodzinę, a nie wyręczać ją w jej funkcjach.

Świadectwo szkolne – zwykle oficjalny dokument poświadczający ukończenie określonego stopnia nauczania bądź ukończenia danej klasy (przeważnie wystawiane jest za dany rok szkolny). Zawiera spis przedmiotów objętych nauką i osiągnięte z nich oceny końcowe lub końcowo-roczone. Świadectwo ukończenia ostatniej klasy może także potwierdzać wykształcenie, kwalifikacje lub stopień wykształcenia danej osoby, odbyte kursy i zdane testy oraz oceny otrzymane w czasie tych egzaminów (np. maturalne świadectwo dojrzałości). Świadectwo szkolne z pozytywnymi ocenami oznacza, że uczeń zaliczył co najmniej minimum programowe wymagane na tym etapie edukacji i otrzymuje promocję do następnej wyższej klasy. Świadectwo, w którym występują oceny niedostateczne, może oznaczać pozostanie w tej samej klasie (o tym samym poziomie nauczania) na następny rok szkolny w celu powtórzenia i opanowania zalecanego materiału dydaktycznego. Świadectwa szkolne dzielą się na promocyjne i ukończenia szkoły (otrzymują je absolwenci szkół).

Wakacje (ferie letnie) – okres wolny od nauki szkolnej. Terminy i długość wakacji są zróżnicowane w wielu krajach, a nawet w ich poszczególnych częściach. Istotnymi czynnikami mającymi wpływ na terminy wakacji były święta religijne oraz rytm pracy rolników i związana z tym konieczność udziału wszystkich członków rodziny, w tym dzieci, w pracach polowych. W Polsce wakacje to potoczna nazwa ferii letnich. Do roku szkolnego 2009/2010 obejmowały okres od następnego dnia po pierwszym piątku po 18 czerwca do ostatniego dnia sierpnia danego roku, czyli od końca roku szkolnego w szkole podstawowej, gimnazjum i liceum do ponownego jego rozpoczęcia. Od roku 2011 rozpoczynają się następnego dnia po ostatnim piątku czerwca i trwają do końca sierpnia. Zmiana została wprowadzona w związku ze zwiększeniem liczby dni wolnych w czasie roku szkolnego.

